

Stenka Rasin.

Bag om øen, på den brede
underskønne Volgaflod
Stenka Rasins stolte både
ud på nye togter stod.
På den første høvding Stenka
sidder selv i bådens stavn,
||: han på kamp og strid ej tænker,
har prinsessen i sin favn.:||

2.) Men hans mænd er Donkosakker,
de er vrede, for de ved,
han har glemt dem for en kvinde,
for en nat i kærlighed.
Stenka Rasin hører latter,
blodet koger i hans bryst.
||: Over Volgas brede strømme
højt nu lyder Stenkas røst :||

3.) "For at ingen splid skal være
mellem frie mænd,- tag så
Moder Volga, denne kvinde!"
og hans arm om hende lå.
Og han ta'r med stærke arme
da sin brud og kaster ned
||: i de dybe, mørke bølger,
sine nætters salighed. :||

4.) "Men hvad fanden, hvorfor hænger
I med næbbet? Bliv kun ved!
Dans og syng de røversange,
syng for hendes sjælefred!"
Frem fra øen – ud på dybet
stævner Stenka Rasin ud
||: med de stærke, stolte både,
sejler fra sin døde brud. :||